

LIEVEN DE BOECK

Mikado LDB Modulor

8 november – 7 december

Gebruikmakend van uitmuntende, in glas gespecialiseerde onderzoekers van het CIRVA (Centre International de Recherche du Verre et des Arts plastiques) te Marseille, heeft Lieven De Boeck (°1971) deze sculptuur – een mikadospel – gerealiseerd, bestaand uit 22 in verschillende tinten gekleurde volglazen staven. Met *Mikado LDB Modulor* vervolgt hij zijn onderzoek naar meetstandaarden. Het werk ontleent trouwens zijn titel aan de verwijzing naar “Modulor”, een door Le Corbusier in de jaren '40 bedachte notie die bepaalde dat 183 cm de ideale lengte van een menselijk wezen was om een harmonieus bestaan te leiden in een architecturale omgeving. De Boeck gebruikt dit principe van de ideale maat als hoeksteen voor zijn reflectie, maar ondergraaft die ietwat door de lengte van zijn eigen lichaam (176 cm) als referentiemaat te gebruiken. Voor zijn berekeningen heeft Le Corbusier zich uiteraard gebaseerd op de meter (100 cm) als universele ijk, maat die in het geval van De Boeck 96,17 cm wordt ($176/1,83$). Verschillende werken kwamen reeds voort uit deze transformatie, maar in het geval van de *Mikado LDB Modulor*, heeft de kunstenaar een referentiegegeven toegevoegd dat de lectuur van het werk meer dichtheid geeft. Hij heeft de afmetingen naar het Angelsaksische metrische systeem overgezet... de rode letters op de staven zijn zodoende LDB inches of LDB feet of LDB yards. Eén van de ideeën van de kunstenaar is enerzijds het beklemtonen van de onmetelijkheid van de wereld of zelfs het universum (dat de mens probeert te vatten door het bijvoorbeeld te meten van micrometer tot lichtjaar), en anderzijds te suggereren de wereld te meten door zich te baseren op de eigen intimiteit (hoe te meten als niet met de eigen ogen, handen,...). Op zekere wijze creëert De Boeck een parallel met die oude maten die naar het menselijk lichaam verwezen (voet, el, ...). Deze normen zijn echter vaak absurd, zelfs indien ze historisch te verklaren vallen. Ook het aantal staven werd niet willekeurig bepaald. Gevoelig als hij is voor wiskundige referenties heeft de kunstenaar hier, om het aantal staven per kleur te bepalen, geopteerd voor het begin van de Fibonaccireeks (een wiskundige sequentie, in 1202 bedacht door Leonardo da Pisa, Fibonacci genoemd). Ondanks de strakheid van de inspiratiebronnen voelt men veel humor in dit werk. Daarenboven spelen hier ook verwijzingen naar de vreugde van het spel, de idee van het toeval, breekbaarheid en behendigheit.